

[Inger Gautier Schmit.]

sorg skal overgaa til de sociale Udvalg. Socialreformen giver dog med de Ændringer, der blev indføjet, Anledning til et godt Samarbejde, hvis det i øvrigt vil blive praktiseret fra Kommunalbestyrelsens Side. Der staar saaledes i § 33 i Loven om offentlig Forsorg, at det paahviler enhver Kommunalbestyrelse at drage Omsorg for en forsvarlig Ordning af Sygeplejen, eventuelt kan der slutes Overenskomst med Sygekasser, Menighedsplejer, private Sygeplejeforeninger o. s. v. Ligeledes staar der i § 300 i Loven om offentlig Forsorg, at Udvalget kan slutte Overenskomst med frivillige velgørende Foreninger og Institutioner eller med Sammenslutninger af saadanne om Samarbejde til Hjælp for de nødlidende. Nu er det mig bekendt, at et saadant Samarbejde trues overordentlig stærkt ikke mindst her i København, hvor Kommunalbestyrelsen har stillet de københavnske Menighedsplejer, der jo udfører et meget omfattende Arbejde, som har været til Gavn og Velsignelse for de tusind Hjem — Virksomheden har 169 lønnede Sygeplejere og 1100 frivillige Hjælpere —, i Udsigt, at man selv agter at overtage hele Sygeplejen. Herved foretages der et Indgreb i det bestaaende private Arbejde, som i høj Grad maa beklages. Ganske vist er dette Indgreb endnu ikke sket; hertil mangler man selvsagt i Øjeblikket baade Personer og meget andet; men hele Tendensen er saa absolut i Modstrid, synes jeg, med den Fordragelighedens og Samarbejdets Aand, som den højtærede Socialminister har nedlagt i Socialreformen, og som klart gaar ud paa det ønskelige i, at der arbejdes videre paa det bestaaende, saaledes at alle gode Kræfter — baade det offentliges og de privates — kan blive taget i Brug til Hjælp for nødlidende. Jeg vil i høj Grad ønske, at den højtærede Socialminister med Hensyn til disse vigtige Bestemmelser i § 300 vil være i Stand til at vejlede Kommunerne, saaledes at de ikke ved egenmægtig Optræden bryder, hvad jeg vil kalde Sociallovens Aand med Hensyn til Samarbejdet med det private Initiativ.

Jeg vil dernæst fremkomme med en ganske kort Udtalelse til den højtærede Kirkeminister. Jeg vil spørge Ministeren, om han ikke kunde fatte Sympati for den Tanke at udskrive Kirkeskatten paa en anden Maade end hidtil. Jeg ved, det ligger Kirkeministeren paa Sinde at afskaffe Kirkeministeriet og Kirkeministeren, dog kan det sikkert ikke ligge Kirkeministeren paa Sinde at drive saa mange som

muligt af Folkekirkens Medlemmer ud af Folkekirken. Men hvis der ikke sker en Ændring i Skatteudskrivningen, tror jeg, der under de nuværende økonomiske Forhold er meget stor Fare for, at en stor Del af det danske Folk vil gaa ud af Folkekirken, simpelt hen af den gode Grund, at Udskrivningen ikke hviler paa et rigtigt og retfærdigt Grundlag.

Endelig vil jeg henstille til den højtærede Kirkeminister at finde Udvej for en anden Praksis ved Udnævnelse af Provster. Der har været grelle og utalende Eksempler i det forløbne Aar paa, at man ved den nugældende Ordning i høj Grad er kommet til at krænke og forurette Mennesker, som mentes at have berettiget Forventning om at blive udnævnt til Provst. Man kan selvsagt, synes jeg, ikke konstituere Præster med en ganske bestemt Udsigt til at blive Provster efter Vakancetidens Udløb og saa midt i Perioden forandre sin Indstilling og efter 8—9 Maaneders Forløb udnævne en ganske anden Mand til Provst end den, der oprindeligt har været udpeget til denne Stilling. Jeg ser ikke hen paa Enkeltperson, jeg ser hen paa det principielle i Sagen, paa, at man i Kirkeministeriet har en tilfældig, en løs og i mange Henseender uheldig Ordning, der har virket krænkende og uretfærdigt, og som i høj Grad trænger til at komme ind under faste og rationelle Former. Jeg vilde saaledes i Tilfælde af en Provsts Død finde det mere praktisk, at den ældste Præst i Provstiet ganske automatisk midlertidigt blev ansat som Provst, indtil de fornødne Overvejelser havde fundet Sted og den nye Provst kunde blive udnævnt. Saa vil man ikke udsætte en bestemt Præst i Sognet for at blive tilsidesat, hvilket man fra Kirkeministeriets Side selvfølgelig ikke har nogen Beføjelse til.

Endelig vil jeg gerne udtale et Par Ord i Anledning af den Kommissionsbetænkning, som er udsendt om det højere Skolevæsen, navnlig om det Kapitel, der drejer sig om Religion i Gymnasiet. Som bekendt har Religion i Gymnasiet været et suspekt Fag af den gode Grund, at den Form, under hvilken denne Undervisning er givet, i allerhøjeste Grad er uheldig og har virket saaledes, at det nærmest har nedbrudt Elevernes Agtelse for dette Fag i Stedet for at bringe dem virkelige og positive Oplysninger om Kristendommen. Det er selvsagt ganske urimeligt, at vi i et Land som Danmark, hvor den største Del af Befolkningen staar i Folkekirken, gentagende skal se vore Gymnasiaster vise en overordentlig stor Mangel,